

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Αλλά εκείνος έφυγε άμέσως σάν νά τον κυνηγούσαν, άρπάζοντας τό καπέλλο και τά γάντια του...

‘Εμεινε μόνη ή Σουζέτ! Ήταν κατάπληκτη άκόμη. Τά κακάματα του Σουέν τής φανόνουσαν φρελλά,, ‘Ω, ήταν τρελλός άσφαλώς!... Τί κρίμα!... Τόν άγαπούσε πολύ... Πρόθυμα θά τον έκανε σύντροφό της... Κάθε πρωί θά πήγαιναν μαζί στό δάσος τής Βουλώνης, έφιπτοι... ‘Ο κ. ντέ Νορβαζύ, κάπως κουρασμένος πειά άπ’ τή ζωή, δέν πολυαγαπούσε τους πρωινούς αυτούς περιπάτους... ‘Ω, ήταν πολύ θυμωμένο, νά είνε τόσο παράξενος ό μικρός κόμης ντέ Τσελοι-Κάλις!... ‘Ωστόσο, ήταν και γαριτωμένος, μέ τό ύψος του τό δειλό συγχρόνως και άγριο...

‘Αλλά γιατί νά άνησυχή έτσι, ή Σουζέτ;... Σίγουρα θά ξαναρχόταν πάλι, ό Σουέν... Θά τούδινε τότε πολλές συμβουλές, τόσο αυτή όσο κι ό κ. ντέ Νορβαζύ... Θά τούβλεπαν νά είνε φρόνιμο, και νά μήν έκτροχιζάεται πειά σέ τέτοιου είδους παραφορές και μελαγχολίες... ‘Ο κ. ντέ Νορβαζύ, βέβαια, δέν ήταν άναγκη νά μάθι όλες τις λεπτομέρειες τών άνοητων αυτών άνειροπολήσεων του μικρού!...

Κι’ έτσι, θά διορθωνόταν ό μικρός κόμης. Θά γινόταν λογικότερος... Θά τόν άγαπούσαν, σάν ένα μικρότερο άδελφό του... Θά τόν δεχόντουσαν τακτικά στό σπίτι... Θά τόν έπαιρναν μαζί πάντα στους χορούς... Τί ώραιο!ν χορευτή θά είχε τότε ή Σουζέτ!...

— Τής ήταν πολύ ένοχλητικό, στους έπιπέλους, νά χορευή μέ τόν πρότο τυφορές ό σύζυγός της στό μπριζέ ή άπορορονομίες μέ πρόσω-

ό μικρός έννοούμε-
ά ή εξαδέλφη ‘Ισα-
στιγμή έκείνη επέ-

νά τής άπαντήση,
ού μεγάλου

ένός άλλου. Ήταν ό κ.
ος περιμενε τή σύζυγό

Σουζέτ, σκύβοντας
‘ω τό φέρεμά

της, κα-
α του ά-

σύζυ-

...!... Σέ λα-

Εφτασαν στη δεινροστο-
μένη ήδη από πρωινούς περιπατητές
εις τάξεις... ‘Ολοι κύταζαν τό χαριτώ-
σο χαριτεύσαν, του χαμογελούσαν, άλλοι
λοι μέ φθόνο...

η Σουζέτ όμως, δέν έδιναν και τόσο προσοχή
των αυτών... Μά τους άναπέδιδαν—μέ έθρο-
τους χαριτεϊμούς των και τά χαμογέλα των...
κέμεις ήταν—στό νά κυττάξη ό ένας τόν άλλον... ‘Ο

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

κ. ντέ Νορβαζύ εύρισκε τή Σουζέτ μαγευτικής όμορφιάς, έ-
πως πάντα... Κ’ ή Σουζέτ τόν θαύμαζε επίσης, γιά τήν κομψό-
τητά του, γιά τή χαριτωμένη κορμοστασιά του, και γιά τήν ύ-
πέροχη επιδεισιότητα του στην Ιππασία...

Και ξαφνικά τόν ρώτησε:

—Μπορείς νά μαντέψεις ποιόν είδα σήμερα; Μάντεψε σάν
μπορείς!...

—Μά πώς θέλεις νά μαντέψω; είπε ό ‘‘Εδμος γελώντας. Μάν-
τες είμαι ή προφήτης;

—Λοιπόν!... Φαντάσου, δτι...

Σταμάτησε άπότομα νά μιλάη, άπό μία ξαφνική σκέψη που
τής ήρθε... Σκέφθηκε, ότι ήταν περιττό νά του μιλήση, γιά κεί-
νο τό παιδάκι τής κουλάδος και τής «Χελιδονοφωληάς»!... Γιά
ποιο λόγο νά θυμίση τώρα στον ‘‘Εδμο τής τις θλιωμένες έκείνες
ήμέρες, που συνδέοντουσαν τόσο στενά μέ τόν Σουέν;

‘Ο ‘‘Εδμος, βλέποντάς τήν έτσι σκεπτική, ξαναρώτησε:
—Λοιπόν;... Γιατί σταμάτησες;... ‘Αποτελείωσέ μου ποιόν εί-
δες σήμερα;

—Είδα τήν ‘Ισαυρίνα! θιάσθηκε ν’ άποκριθή ή Σουζέτ, μέ
τόνο έμφάσεως. Φαντάσου, δτι είχα τόσοσν καιρό νά τή δω!...
‘Ηρθε στό σπίτι σήμερα τό πρωί και τής είπα νά μείνη νά φά-
με μαζί τό μεσημέρι, γιά νά τήν δής κι’ εσύ!...

Κέντησε ύστερα τό θαυμάσιο άλογο της... Και τό ζευγάρι
ντέ Νορβαζύ έξακολούθησε τόν περιπάτο του στό δάσος τής Βουλώνης, έκθαμβωτικό σέ
χαρί, σέ όμορφία και σέ μεγαλοπρέπεια...

III

Γιά αρκετές ήμέρες ύστερα, ή σκέψη του
Σουέν άπασχολούσε τή Σουζέτ.

‘Η αλήθεια ήταν, ότι δέν θά φανόνταν πειά
ό Σουέν στό μέλλον, άφού ως τώρα δέν είχε
ξαναρθεί στό σπίτι της. Και τό ήταν διπλό
θυμωμένη γι’ αυτό, ή Σουζέτ: Πρώτα, γιά
τόν συμπαθούς έξαιρετικά. Κ’ ύστερα, γιά
τι ήταν πηγγκη και ήθελε—γιά μερικές ήμέρες
—νά τόν επιδείξη στά σαλόνια της...ως άντι-
κείμενο περιεργείας!

Τής φανόνταν πολύ παράξενος χαρακτήρ
αυτός ό Σουέν... Ήταν ένας άλλόκοτος έφη-
θος, μέ τις τρυφερότητες του έκείνες και μέ
τις ασυλληπτες χιμαρές του... ‘Εστω!... ‘Α-
φού δέν έννοούσε νά φανή στό σπίτι, τόσο χει-
ρότερα γι’ αυτόν!...

Βέβαια!...Πολύ ώφελιμένος θάόγαινε ό μικ-
ρός κόμης, άν σ’οχναζε στό μέγαρο τής Σου-
ζέτ... ‘Ο κ. ντέ Νορβαζύ θά το ήταν ένας

πολύτιμος σύμβουλος κι’ δδηγός στη ζωή... Πρό πέντε έτών ά-
κρωτός, ό σύζυγός της είχε χρηματίσει και προσευθής στη Σου-
ηδία... Διατηρούσε άκόμη στενώτατες σχέσεις μέ τή βασίλικη
Αυλή τής Στοκχόλμης... Θά μπορούσε λοιπόν θαυμάσια νά σινη-
θήση τόν Σουέν, είτε διπλωματικός, είτε μέ τήν ύποστήριξη άλλ-
ων ένδιαφερομένων άγγλων, νά ξαναπάρη τό μικρό του κρά-
τος...

Αυτό τό νεαρό παλληκάρι, βασιλεύς, ήγεμόν!... Σ’ν παρα-
μύθι... τής φανόνταν τής Σουζέτ αυτό, όσο τό σκεπτόταν!:

Πώς νά φρονίση όμως κανένας ύπέρ του τρελλού αυτού νεα-
ρου, άφού έξακολούθουσε έπίμονα νά κρύβεται;... Ποι ήταν;...
Σέ ποιο σημείο του Παρισίου κρυβόταν, ό μικρός αυτός κόμης;
‘Ισως νά ήταν ευκολώτατο νά τον εύρισκε... ‘Αμέσως έβρίσκε-
ται ή κατοικία μιας εύηλότητος, άρκει νά αναζητηθή!... ‘Η-
ταν σωστό όμως, ήταν άξιοπρεπές ν’ αναζητηθή ή Σουζέτ τή
διαμονή του προστατευομένου της;... Γιατί έκείνος δέν φανόν-
ταν;... Δική του ύποχρέωσις ήταν νά ρθή και πάλι στό μέγαρο
της κ. ντέ Νορβαζύ, γιά νά τήν επισκεφθή...

‘Οπως αυτές ή σκέψεις, περνούσαν άπ’ τό μυαλό τής Σουζέτ
και τήν βασάνιζαν άλλοτε φευγαλέες κι’ άλλοτε έπίμονες... Καί
τέλος, ύστερα από δυό-τρεις εβδομάδες, κατέληξε νά μη σκέ-
πεται καθόλου τόν άλλόκοτο έκείνον μικρο-κόμητα ντέ Τσελοι-

Κάλις...

Ἡ Ζοή ἐξάνηψε ἡ Ἰδία: Λαμπρά, πολυτελής, ζηλευτή, ἐπι-
σκέμει, περιπάτοι, χοροί, δεξιώσεις. Ἀπορροφήθηκε ἐντελῶς
ἀπὸ τὶς κοσμικὲς τῆς ὑποχρεώσεις ἡ Σουζέτ πάλι. Δὲν παύουσε
καθόλου τὸ πόδι της, σὸ σπῆτι τῆς ἀγαθῆς γεροντοκόρης ἑξα-
δέλφης τῆς!

Ἡ δεσποινὶς Ἰσαυρίνα, δὲν πολυστενοχωριόταν θέβαινα γι' αὐ-
τόν. Ἐκεῖνη εἶχε τὰ πουλάκια τῆς καὶ τὰ λουλούδια τῆς, ἀφωσι-
νόταν στὴν περιποίησή τους κ' ἦταν κατευχαριστημένη ἀπ' τὴ
ζοῆ τῆς, ὅπως κυλοῦσε ἐστὶ... Ὡστόσο, ἡ Σουζέτ δὲν καθου-
ῶχε ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκέμη: "Ἐπρεπε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται ἰτε-
πότε, νὰ μαθαίη γιὰ τὴν ὑγεία τῆς—ἔπαυσε ἀπὸ ἀσθμῆς τώρα,
ἡ καυμένη ἡ γρηούλα—καὶ νὰ τῆς πηγαίη λίγα λουλούδια ἢ λί-
γα γλυκίσματα, ἐπὶ γιὰ μιὰ ἐνθύμησι. Καὶ χαρακτῆριζε γιὰ
ἀγάριστο τὸν ἐαυτὸ τῆς ἡ Σουζέτ, ὅσο συλλογιζόταν τὴν ἀγά-
πην, τὶς περιποιήσεις καὶ τὶς θυσίες τῆς ἑξαδέλφης Ἰσαυρίνας,
πρὸς χάριν τῆς, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων...

Καταπόυσε λοιπὸν, νὰ λέη κάθε πρωὶ, μόλις ἐγυπνοῦσε:
—Ἄ, σήμερα δὲν παίρνει πειὰ τὸ πρᾶγμα ἀνασθολή!... Θά
παῦ ἑξάστους νὰ ἰδῶ τὴν Ἰσαυρίνα!

Ἀλλὰ δὲν πῆγαινε... Γιατί!... Εἶχε θέβαινα τόσες ἀσχολίες, ἡ
Σουζέτ: Ἐπισκέψεις ἀπρόσποιν, δοκιμὲς καμμιὰς καινούργιας
τουαλέτας, κλπ. κλπ. Στεκότουσαν ἐμπόδιο θέβαινα στὴν πρό-
θεσί τῆς, ὅλες αὐτὲς ἡ πολυάρθριμες ἀσχολίες, φυσικώτατες κ'
ἀνασφοβεκές γιὰ μιὰ τόσο πολὺ κοσμικὴ κυρία, ὅπως ἦσαν ἡ
Σουζέτ... Ἀλλὰ μπορούσε κάλλιστα, καὶ μὲ λίγη κατ' ὄψην,
νὰ ἐρθῆ τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ μιὰ—σύνομη, ἐπιτέλους—
ἐπίσκεψιν στὴν ἑξαδέλφη τῆς.

Γιατὶ δὲν τὸν εὑρίσκε λοιπὸν, αὐτὸν τὸν καιρὸ;... Κ' ἡ Ἰδία
ἡ Σουζέτ δὲν τόδερε αὐτό... Κ' ἀτὶ ὅπῃρε πού τὴν ἐμπό-
διζε... Ὑπῆρχε κ' ἀτὶ, κρυμμένο στὶς πιὸ θαθεῖες γωνίες τῆς
διώχης τῆς, τὸ ὅποιο τὴ δυσκόλευε νὰ πάη ἐλεύθερα σ' ἐ-
πίσκεψιν σὸ μέγαρο τῆς ἑξαδέλφης τῆς, σὸ ὅποιο μὲ τὴσ
ἀμεριμνησίᾳ ἄλλοτε πῆγαινε καὶ χόρευε καὶ γελούσε καὶ
ἐπαίξει!...

Τὶ ἦταν αὐτὸ τὸ κ' ἀτὶ;... Οὔτε ἤξερε ἡ Σουζέτ, οὔτε καὶ
μπορούσε νὰ τὸ καθορίσῃ καὶ νὰ τὸ διωμάσῃ...

Κι' ἔμως, ὅπῃρε τὸ μυσηριώδες αὐτὸ ἐμπόδιο, κι' ἐνεργ-
γοῦσε κι' ἔφερε ἀποτέλεσμα συγχρόνως!... Ποιὸ ἦταν αὐ-
τό τὸ ἀποτέλεσμα!...

Ἀπλούστατα, ἡ ἀόριστη καὶ ἀνεξήγητη—καὶ σπῆ Σουζέτ—
τὴν Ἰδία—ἀναδλητικότης καὶ δι-
στακτικότης τῆς, νὰ ἐπισκεφθῆ
τὴν ἑξαδέλφη τῆς!...

Ἐτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς,
χαρὶς ἀκόμη ἡ Σουζέτ ν' ἀπο-
φασίση τὴν ἐπίσκεψιν τῆς στὴν
Ἰσαυρίνα.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐπιτέλους,
γύρισε ἀπ' τὸν περίπατό τῆς
σὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἦταν
κατσοφιασμένη. Ἦς εἶπε
συμῆ ἕνα ἐπεισόδιο, ἀσῆμαν-
το θέβαινα, ἀλλὰ ἀρκετὸ νὰ τῆς
χαλάσῃ τὴν εὐδαισθεσία: Ὁ κ.
ντὲ Νορθαζὺ ἐκεῖ σὸ δάσος
ἐνῶ πηδούσε ἑφιππος κἀτὶ ἐπι-
πόδια, μαζὺ μὲ ἄλλους νεωτέ-
ρους του, ἔπεσε ἀπ' τὸ ἄλογό του.

Δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτε, εὐτυχῶς. Ἀλλὰ γιὰ ἕναν σπόρτι-
νὸν τόσο φημισμένον, ὅπως ὁ "Ἐδμος ἦταν ἀρκετὰ δυσάρεστο
γιὰ τὴ φήμη του τὸ ἀτυχεῖς αὐτὸ ἐπεισόδιο. Νευριασμένος λίγο
ὁ κ. ντὲ Νορθαζὺ, μετέδωσε τὴν κακοῦ ἀσθεσία του καὶ σπῆ σύ-
ζυγο του, πού τόσο ὑπερηφανεύονταν γι' αὐτὸν ὡς τότε...

Διέκοψε λοιπὸν ἡ Σουζέτ τὸν περίπατό τῆς καὶ γύρισε σὸ
σπῆτι. Ἐκεῖ, ἡ μοιάδι τὴν ἐπλήθε περισσότερο. Καὶ μὴ ἔχο-
ντας πειὰ πού νὰ ἐμβυιάσῃ καὶ ν' ἀνακουφίσῃ, ἀποφάσιζε—ἐπι-
τέλους!—νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἑξαδέλφη Ἰσαυρίνα: Ἦταν κι' αὐτὸ
μια ποικιλία, διασκεδαστικὴ κἀπως, γιὰ νὰ περάσῃ εὐχάριστα
ἐκεῖνο τὸ ἀναρὸ ἀπόγευμα!

Πῆγε. Μπῆκε σὸ μικρὸ, χαριτωμένον μέγαρο τῆς ἑξαδέλφης
τῆς, σὸν ἀλησμόνητο αὐτὸν παράδεισο τῆς παιδικῆς τῆς ἡλι-
κίας.

Κανέναν δὲν ὄπῃρε ἐκεῖ!

Μονάχα τὰ πουλά ὄπῃσαν καὶ τὰ λουλούδια μέσα σὸ θερ-
μοκήπιό τους. Ποτὲ δὲν τὸ εἶχε δῆ φατεινότερο κ' ὄραϊτερο τὸ
θερμοκήπιό ἡ Σουζέτ, ἀπὸ ὅσο τὸ θέλει ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Ὅλα
τὰ λουλούδια καὶ τὰ φυτὰ φαίνοντοσαν ζωτικὰ, φαντασιάζον-
κά, καθὼς τὰ φύτιζε ὁ ἥλιος, ὁ ὅποιος ἔμπαινε ἀπ' τὰ πολύ-
χρωμα τράμα τῶν θερμοκηπίου.

Ἐσπινικά ἀκούστηκε ἕνας ἀλαφρὸς θῆγας. Κ' ἡ ἑξαδέλφη Ἰ-
σαυρίνα φάνηκε νὰ θεροβάλλῃ τίπως ἀπὸ ἕνα—θάμνο, ντυμένη
στὰ ρόζ καὶ σὸ πράσινα καὶ μοιάζοντας κι' αὐτὴ σὸν πολυχρῶ-
μο πουλάκι.

Ὅσο γιὰ τὸν μικρὸ τῆς ἑθῆγα, ἔμοιαζε κι' ἐκεῖνος μὲ περέτι-
μα πουλάκι.

—Μπᾶ! ἑφρώνισε χαρούμενη. Νὰ τὴν!... Ἡ Σουζέτ!
Κι' ἔτρεπε νὰ ριχθῆ στὴν ἀγκαλιά τῆς, ἀρχίζοντας ἀμέσως ὁ-
στερα μὲ ἀτελείωτη φλαβία.

Δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ σαματήσῃ ἡ Ἰσαυρίνα, μόλις ἀρχίζε τὴ
φλαβία τῆς. Τὸ ἤξερε, καὶ τὸ καλοῦξερε μάλιστα αὐτό, ἡ Σου-
ζέτ. Γι' αὐτό, μὲ χαμογελαστὴ ἔγκαρτερη, περιορίστηκε ν' ἀ-
νοίξῃ τ' αὐτία τῆς καὶ νὰ ἀκούσῃ ἀπερίγραπτες καὶ μακροσκε-
λέστατες διηγήσεις περὶ τῶν πουλιῶν τῆς ἑξαδέλφης τῆς, περὶ
τῆς ζωῆς των καὶ τῆς ζωῆς τῆς, περὶ ἀνέμων καὶ ὕδατων.

—Καὶ ἔβριζε, μικρούλα μου Σουζέτ!... συνέχισε ἡ Ἰσαυρίνα.
Σήμερα θῆγαν μερικὰ κασανριάκια ἀπ' τὸ αὐτὸ τους κ' εἶνε
μιὰ χαρὰ νὰ τὰ καμαρώνῃ κανέναν!... Ἐλα νὰ τὰ δῆς!

Τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ χερί καὶ τὴν πῆρε μαζὺ τῆς, γιὰ νὰ τῆς
δεῖξῃ τὴν δευσιπροφωλῆ.

Καθὼς ὅμως προχωρούσαν, ἡ Σουζέτ στάθηκε ἀπότομα κι'
εἶπε μ' ἔκφραση εὐλικρινοῦς θαυμασμοῦ:

—Ἄ!... Τὶ ὄμορφο λουλούδι πού εἶν' αὐτό!

—Αὐτὸ δὰ ἔλειπε, νὰ μὴν τὸ θρηξῷ ὄμορφο! εἶπε γελώντας ἡ
ἑξαδέλφη Ἰσαυρίνα. Εἶνε μιὰ γαιωνέζικη παπαρούνα!... Τόσο
σπάνιο εἶνε τὸ λουλούδι αὐτό, ὥστε ὅσοι δὲν τὸ ἔχουν δῆ, τὸ νο-
μίζουσι γιὰ φανταστικὸ, γιὰ ἀνύπαρκτο!

Ἦταν πραγματικῶς μιὰ σπανιστάτη ἀσπρη παπαρούνα τὸς
Ἰσπανίας. Τὸ λουλούδι τῆς ἔμοιαζε ἀπαράλλαχτα μὲ δέσημ ἀ-
πὸ κρυσταλλωμένες νιφάδες χιονιοῦ!...

Ἡ Σουζέτ ἔστρεκε ἐκστατικὴ μπροστὰ του. Κατόπιν, σπογι-
μένη ἀπὸ τὸ ἐνστικτο φιλάρεσκη γυναικας, ἡ ὅποια θέλει νὰ
στολισθῆ μὲ κἀτὶ τὸ σπάνιο, ἀπλώσε μηχανικὰ τὸ χερί τῆς γιὰ
νὰ τὸ κόψῃ.

Ἐντρομη ὅμως ἡ Ἰσαυρί-
να, πρόλαβε ν' ἀρπάξῃ στὸν
ἀέρα καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὸ
χερί τῆς κυρίας ντὲ Νορθα-
ζὺ, ἑφρωνίζοντας:

—Μή, Σουζέτ!... Μή!... Τὶ
πάς νὰ κἀνης ἀπ' τοῦ θεοῦ μου;
Εἶνε ἡ μόνη παπαρούνα πού
κατάρθωσε ν' ἀνοίξῃ τὰ λου-
λούδια τῆς σὸ θερμοκήπιό
μου!... Περίεμη!... Ἐνα ὑ-
πάρχῃ θεβαινε τὶ θὰ ἀνοί-
ξουν κ' ἡ ἄλλες, τότε οὐδ' τὴ
χαρίζω... Ἀλλὰ πρέπει νὰ
ζητήσω πρώτα, τὴ γνώμη τοῦ
κηπουροῦ μου!

—Τοῦ κηπουροῦ σου μουρ-
μοῦρισε συλλογισμένη ἡ
Σουζέτ.

Καὶ ἑφρινικά, σὸν νὰ θυμῆ-
θηκε καὶ σὸν νὰ συνηθίθη-
κε ἀπ' τὴν παλαιὰ αὐτὴ ἀνύ-
μνησι τῆς, πρόσθεσε:

—Ἄ, ναί!... Θυμοῦμαι!...

Ἐκεῖνον τὸν καλὸν γεροντάκο
πού φροντίζε γιὰ τὰ λουλου-
δια καὶ τόσο μάς ἀγαπούσε
καὶ τὶς δυὸ!

—Ὅχι!... Ὅχι, ἐκεῖνον
ἑφρώνισε ἡ Ἰσαυρίνα
λάντας αἰνιγματικὰ.

Καὶ μὲ ὄφρος μ'

πρόσθεσε:

—Ὅχι!... Δὲν εἶνε πειὰ ἐκεῖνος ὁ γεροντάκο
κηπουρὸς τώρα, ὁ ὅποιος φροντίζει ὄχι μόνον
μου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ πουλάκια!... Τώρα!

Σῶπασε. Κῦτταζε μὲ ἱκανοποιη-
τῆς θεβαινῆς ἀπορίας τῆς Σουζέ-
τῆς πρὸς τὸ μικρὸ κινέζικο—
τοῦ θερμοκηπίου καὶ φῶν—
τῆς ὕψηλότητος!... Ὑψηλ

—Πῶς;... Ποιὸς;...

τὰς συγχρόνως ἀνεφ

Ποιὸς εἶνε αὐτὸ

Ἀλλὰ δὲν

Ἦ—πῶρτα

Τοῦλο-Καλ

μαλλία κρ

μέσα στὴν

ἑφρινικά ἑφω.

ἡ κυρία ντὲ Νο,

καταπληθῆς κ' ὄποσοθαμῆνε εἶνε

Εἶχε θέβαινα κἀτὶ προαισθανθῆ ἡ Σ.

τὴν ἀρχὴ ἀκόμη—τὸ αἰνιγματικὸ ὄφρος

φανταζόταν, ὅτι θὰ τῆς μιλούσε ἀπῶς γιὰ

δέλφη τῆς, ὅς τωρινὸν ἐκηπουρὸς τῆς. Ἀλλὰ

τασθηκε ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν συναντοῦσε

ἐκεῖ! Γιατὶ, ἐσφαλῶς, σπάνια θέλειπε τώρα ὁ

μέγας ὁ τῆς Ἰσαυρίνας, ἐφόσον εἶχε ἀνάθεμα νὰ

στὴν περιποίησιν τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν πουλιῶν τῆς.

"Ἐφυγε σὸν νὰ τὸν κινηροῦσαν, ἑφρωνίζοντας τὸ καπέλλο του καὶ τὰ γάντια του.

"Ω, ήταν πολύ άπροσδόκητο αυτό, για τη Σουζέτ. Και κταντούσε μάλιστα πολύ δυσάρεστο...

"Όπτε αυτό τό γεγονός, λοιπόν, προαισθανόταν—άοιστο κι' ανεξήγητο—τόσον καιρό ή Σουζέτ και απόφευγε νά επισκεπτεται την εξαδέλφη της;... "Όπτε την παρουσία του Σουέν έκει—την επικίνδυνη, μά γιατί επικίνδυνη;—είχε μαντέψει από τόσον καιρό πριν ή ψυχή της;... Κι' ακριβώς ή προαισθήσι της αυτή ή έντελως βουθή, άόριστη και μυστηριώδης, ήταν πού την έμπόδιζε νά πηγαίνει στό μέγαρο της 'Ισαυρίνας;...

"Ω, ήταν πολύ δυσάρεστη για ή Σουζέτ, ή άπροσδόκητη συνάντησι της μέ τον Σουέν, έκαι!

"Η δεοπισνέ 'Αβελέν είχε εεεπάσει σέ άκράτητα γέλια, έντωμαεζύ. Και ξεφώνιζε, καταγοητευμένη και κρατώντας τά πλευρά της:

—Χαχαχά! Καλέ, τί έκπληξις ήταν αυτή! Τί άπολουατική «ουρπριζ»!... Τό φαταξάσουον ποτέ αυτό;... Μά όχι!... "Έχεις δίκαιο!... Δέν τώξερας!... Ποτέ δέν μπορούσε νά τό περιμένη!

Κι' άρχισε, μέ καινούργια έκρηξι φλυαρίας, νά εξήγη ή Σουζέτ τά καθέκαστα, ή εξαδέλφη 'Ισαυρίνα. "Έκανε όμως πώς δέν πρόσχε στις ικετευτικές χειρονομίες και στά παρακαλήτεια γνευσίματα του νεαρού κόμητος ό όποιος της έγενεφε διαρκώς νά αιοπήση.

Κι' ένó εκείνος, άπελπισμένος πειά, στεκόταν μέ τό κεφάλι σκυμμένο και κατακόκκινος από ντροπή, ή 'Ισαυρίνα εξηγούσε τά έξής στη σαοτισμένη έπίσης Σουζέτ:

"Ότι ό Σουέν έδώ και τρείς έβδομάδες τώρα, έρχόταν κάθε μέρα και την έπισκεπτόταν... "Ότι, την πρώτη φορά αυτή τον δέχτηκε μέ ψυχρότητα, έπειδή φοβόταν μήπως ό παπαγάλος της παραχτή, μόλις θ' άντίκρυζε τον ύπαίτιο της παληάς συμφοράς του!... "Αλλά έντυχός, ό παπαγάλος δέν έδειξε καμιά άντιπάθεια για τον νεαρό έπισκέπτη, παρ' όλο πού θά τον θυμόταν—θέβαια—πολύ καλά!...

"Ήταν τόσο έξυπνος, τελοςπάντων, αυτός ό παπαγάλος της, ώστε θυμόταν κι' είκοσι χρόνιαν άκόμη περασμένα γεγονότα!... "Αλλά, θέλειες, τά πουλιά έχουν αγαθή κι' άνεξίκακη ψυχή... Δέν έδειξε λοιπόν ό παπαγάλος καμιά ταραχή ή άντιπάθεια, στό άντίκρυσμα του Σουέν. Κι' έτοι ό Σουέν ξανάρθε και την έπομένη...

"Α, την έπομένη τον δέχτηκε έγκαρδιώτατα ή 'Ισαυρίνα καθουγαοαμένη έντελώς.

—Κι' όμολογώ, αγαπημένη μου Σουζέτ, συνέγεια ή αγαθή γρηούλα, ότι τό είχα άδικήσει πολύ... "Άλλοτε, τό καυμένο τό παιδ... Τό θέληπα νά κωνηγά ή τότε, νά είνε σκληρό κι' άγριο στά πουλιά και σ' ή ζωα, και τό αντιπαθοόσα τρομαρά! "Αλλά δέν είνε τέτοιου χαρακτήρος ό καυμένος ό Σουέν, τώρα τουλάοιχιστον... "Όχι μόνάα δέν μισεί τά πουλίνα, αλλά κυριολεκτικώς τά λατρεύει και τά περιποιείται... "Έπίσης, έξέρει καλύτερα άπ' τον καπν, νά καλλιεργή λουλοοδία και

τιζή για την άνάπτυξί τους.

—Τι κάθε μεσημέρι, πάει

σε γλάστρα, στερεώ

των λουλοοδίων πλα

πορή ό χλιαρός

μπομπούκια

... Έξέρει

άντα

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

τακόκκινος...

Κ' ή 'Ισαυρίνα, παίρνοντας μία θαθεία άνάσα, εξακολούθησε τό άτελειώτο τροπαρίο της:

—"Όλα λοιπόν καλά και άγια, τά όσα ό καυμένος ό Σουέν κάνει... "Αλλά τελευταία μου γινόταν πότε... πότε άνωπόρος, καλή μου Σουζέτ!... Και έξέρει πού είν' αυτό τό έλλίτωμά του;... Τό έξής, αγαπητή μου: Φαντάσου, ότι είχε ή μανία—άπ' τη δεύτερη άκόμη ημέρα, πού μου κόπιασε έδώ—νά άρχισή και νά μου μιλά διαρκώς για σένα!...

...Μαί!... Πέφτει μέ τά μούτρα στην περιποίησι των λουλοοδίων και των πουλιών, αλλά δέν πάει ούτε στιγμή—έντωμαεζύ—νά μου ζητά ήλιες πληροφορίες για σένα: Τί έκανες εταν ήσουν μικρή... Πού μέρος του κήπου προτιμούσες... Και τά λοιπά και τά λοιπά... "Έτσι είμαι ύποχρεωμένη κάθε μέρα νά του λέω κι' έγώ τά ίδια και τά ίδια... Πρέπει νά του δείχνω, σέ πο' ό παγκράκι σου άρεσε νά κάθεται και σέ ποιές γωνίες του κήπου άποτραβίσουσιν για νά κεντάς ή για νά διαβάζησι!... Τό δωμάτιό σου άπάνω, τό έχει μεταβάλλει σέ θιτραν άνθοπαλείου... Κουβαλάει κάθε μέρα σ' αυτό, λουλοοδία του άγρου κι' άφθονες πρασινάδες κι' άπαροχλείται έπί ώρες δολοκληρες νά τό στολιζή... Στέκεται μπρός στον καθρέφτη σου, άδαιοφρόντας άν είμαι ή δέν είμαι μπροστά και μουρμουρίζε: «Έδώ σ' αυτόν τον καθρέφτη, τόσος φορές καμάρωσεν ή ύμορφία της, ή Σουζέτ-Λυδία!... Κι' όμως τίποτε άπ' την ύμορφία της δέν συγκράτеше ό μοχηρός αυτός καθρέφτης!... Κι' ούτε καν άόριστη ή είκόνα του προσώπου της, δέν φαίνεται στό άσπιλο κρύσταλλο του!»... "Ε... Τί λές κι' έσύ, Σουζέτ;... Δέν σου φαίνεται λιγάκι τρελλούτοικος, ό μικρός μας άόμησι;... "Αφού, φαντάσου, όταν φεύγη κάθε θράδου και πούν άκόμη μέ καληνύχτιση, άνθεναίει για τελευταία φορά στό δωμάτιό σου και παίρνει από κεί—για ένθύμιο, όπως λέει—ένα άγριολοοδοδο!... Κι' αυτά γίνονται κάθε μέρα και κάθε θράδου, έπί τρείς έβδομάδες τώρα!...

...Λοιπόν;... Τί λές γι' αυτά;... Παραδέξου όμως, μικρούλα μου Σουζέτ, ότι παρ' όλη αυτή ή μικροτρέλλα του, ό Σουέν, είνε πολύ συμπαθητικός κι' έχάριστος νέος!...

Καινούργια διακοπή, λιγοστήτημη. Καινούργιας θαθείας άναπνοές, ξεκουραστικές κι' άνακομφιστικές, Κ' ή άκαταπνήτη 'Ισαυρίνα συνέχισε τό άτελειώτο—άλλά και τόσο άποκαλυπτικό κι' ένδιαφέρον—«κουβεντολόγιο» της:

—"Αλλά δέν πρόκειται τώρα περί αυτόν, αγαπημένη μου μικρούλα... Πρόκειται για ή γισπανέζικη παπαρούνα... Τό ζητήμα είνε άν μπορούμε νά κόψουμε τό λουλοοδο, μήπως τυχόν και δέν λουλοοδίσουν ή άλλες παπαρούνες!... Για φαντάσου, τί κρίμα θά ήταν!... Νά άνθισή μου και μονάκριβη και νά της κόψουμε τό λουλοοδο πριν τουλάοιχιστον την καιμαρώσουμε καλά - καλά... "Αλλά, έννοια σου... Τό ζήτημα θα τό λύση ό Σουέν... Αυτός θα μάς πη, άν μπορούμε νά τό κόψουμε... Αυτός έξέρει από αυτά, αλλά κι' έσυ και τό δικαίωμα κιάλας... Γιατί αυτός, θέλειες, μούφερε αυτό τό άθος, τό όποιο είνε σχεδόν άγνωστο στη Γαλλία!...

"Ο Σουέν, μέ τό κεφάλι σκυφτό διαρκώς, δέν τολμούσε νά κυττάει κ' τά μούτρα ή Σουζέτ...

Κι' εκείνη, άνήσυχη από όσα άκουγε, έχοντας άποτραβηχτή λιγα όθματα πού πίσω, περιωριζόταν νά ουρνώει διαρκώς τά φρέδια της, χωρίς νά μιλά. "Ένωίωσε μία άλλόκοτη δυσάρεσκεια, αλλά και πού άλλόκοτη άκόμη ταραχή, στά βάθη της ψυχής της...

Τέλος, έγινε κάτι τό άπροσδόκητο:

"Ο νεαρός κόμης ντε Τσέσι-Κάλις, σήκωσε τό γοητευτικό κεφάλι του ύπερφανα. Προχώρησε λιγα όμ: τα πηλοίαοε στη γισπανέζικη παπαρούνα, άπλωσε τό χέρι του άποφασιστικά, έκοψε τό ζωτικό λουλοοδο της και πηλοίαοε στη μαριμαρωμένη Σουζέτ.

Λυγίζοντας ύστερα τό γόνατό του μέ άνέκφραστη άριστοκρατική άβρότητα, της πρόσφερε σιωπηλός τό λουλοοδο, ένó συγχρόνως προσήλωνε στά μάτια της τά λαμπερά και σχεδόν θουρκωμένα μάτια του!

"Η Σουζέτ, συνταράχτηκε μυοστικά. Δίστασε νά άπλώσει τό χέρι της. "Αν δέν ήταν εκεί παρούσα ή εξαδέλφη 'Ισαυρίνα, έξάπαντος θ' άρνιόταν νά δεχτή τό λουλοοδο. Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά θά μάλλονε—μέ λίγες φιλικές έπιπλήξεις—τόν Σουέν, για ή έπιπολαία κι' άπερισκεπη τόσον καιρό σ'αυτά του...

"Αλλά τώρα;... Πώς νά φερθή και τί νά του πη, μπρός στην άναθη εκείνη γρηούλα εξαδέλφη της, ή όποια — γοητευμένη τόσον καιρό άπ' τις χάρες του νεαρού—στέκόταν τώρα και τον καιμαρώων, άκόμη πού γοητευμένη;... "Ασφαλώς, τίποτε δέν νοχο κι' επικίνδυνο δέν έβλεπε σ' αυτά, ή άφέλη 'Ισαυρίνα.

('Ακολουθεί)

... η, καρ-
... ο μιά άδοι-
... δύναμι, άκκυ-περιούσι από τό μυολό
... και μέ δίπλα, τά της και ή βασίζαν...
... ή εξαδέλφη της,
... Σουέν, εκείνος έξα-
... κόμη νά σκούση τό κε-
... θουθός, ντροπαλός, και